



ת"פ 51862/05/18 - מדינת ישראל נגד קורין כהן, פנינה אטדגי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51862-05-18 מדינת ישראל נ' כהן ואח'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה:
נגד

הנאשמים:
1. קורין כהן ע"י ב"כ עו"ד סנדי ליפשיץ
2. פנינה אטדגי ע"י ב"כ עו"ד איצקוביץ'

גזר דין

רקע

1. נאשמת 1 הורשעה על פי הודאתה בעבירות חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ולאחר ניהול הוכחות - בעבירת הפרת חובה על ידי אחראי לפי סעיף 337 וסעיף 322 לחוק.

עמוד 1



נאשמת 2 הורשעה בהתאם להודאתה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הפרת חובה על ידי אחראי לפי סעיף 337 וסעיף 322 לחוק.

נאשמת 3, זוכתה מכלל העבירות אשר יוחסו לה.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 18.5.2017 נאשמת 1 עבדה בפעוטון "הגוזלים של פניית" (להלן: "הפעוטון") אשר נמצא בבעלותה של נאשמת 2 וטיפלה בנ.ל יליד 2016 (להלן: "התינוק"), ששכב על שידת החתלה בגובה של כמטר וחצי. בהמשך, פנתה לטפל בתינוקות אחרים ונמנעה מלהשגיח על התינוק באופן רציף וצמוד, כך שנפל מהשידה אל ריצפת החדר ונחבל בראשו (להלן: "הנפילה"). בסמוך לכך דיווחה הנאשמת 1 לנאשמות 2 ו-3, אשר שמעו את קול הנפילה ומיהרו אל החדר, כי התינוק נפל ונחבל בראשו. הנאשמות לא דאגו להעניק לתינוק טיפול רפואי על מנת לשלול פגיעה בעקבות הנפילה. לאחר נפילת התינוק ובמספר הזדמנויות, התריעה הנאשמת 1 בפני נאשמות 2 ו-3 בדבר חומרת הנפילה המחייבת דיווח להורי התינוק. כמו כן, בימים שלאחר הנפילה, שוחחו הנאשמות 2 ו-3, במספר הזדמנויות, עם אמו של התינוק ועם קרובת משפחתה אשר אספה אותו מהפעוטון ביום הנפילה, אך נמנעו מלדווח על פרטי האירוע. רק ביום 21.5.17, לאחר שאמו של התינוק חששה כי אינו חש בטוב, התינוק הובהל לבית חולים על ידי הוריו שם אובחנה חומרת החבלה, כשהסתבר כי נגרמה לו המטומה קרקפית עם קו שבר בגולגולת.

2. בהתאם להסכמת הצדדים, התקבל תסקיר שירות מבחן לגבי נאשמת 2.

מהתסקיר עולה כי הנאשמת 2, בת 32, ללא עבר פלילי, נשואה ואם לחמישה ילדים בטווח גילאים שבין מספר חודשים ועד 9 שנים. הנאשמת עבדה בעבר כשכירה בתחום הטיפול בקשישים וילדים ובשנת 2011 פתחה פעוטון פרטי, בו אירעו העבירות נשוא כתב האישום. הנאשמת מסרה כי 4 חודשים לאחר אירוע העבירה נאלצה לסגור את הפעוטון בעקבות הקושי שחוותה בהתמודדות מול הורי הילדים. הנאשמת 2 קיבלה אחריות על מעשיה, גילתה חרטה ובושה מהם, ותיארה כי בזמן האירוע פעלה מתוך חשש ופחד מתגובת ההורים. כמו כן, מסרה כי היא מודעת להשלכות מעשיה ולמשמעות האחריות אשר מוטלת על כפתיה כמטפלת לחסרי ישע, הן לקשישים והן לפעוטות. שירות המבחן ציין כי הנאשמת חשה אמפטיה כלפי התינוק והוריו, תוך שהיא מבינה את תגובתם הנסערת ואת אכזבתם נוכח האמון שנתנו בה והופר.

שירות המבחן התרשם ממצוקה רגשית אותה חווה הנאשמת 2 בשל הפגיעה שגרמה לתינוק והוריו, קשייה להתמודד עם אותן תחושות, וכן ציין את נכונותה להשתלב בטיפול.

לאור האמור לעיל, הבעת רצונה של הנאשמת להמשיך לעסוק בתחום החינוך לגיל הרך וחששה שהרשעה תפגע בכך, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה, הטלת צו מבחן למשך שנה ושל"צ בהיקף של 250 שעות.

שירות המבחן מצא את נאשמות 1 ו-2 כשירות לביצוע של"צ.

תמצית טיעוני הצדדים



3. ב"כ המאשימה פירטה בטיעוניה את הערכים המוגנים בעבירות אשר בביצוען הורשעו הנאשמות 1 ו-2, ולמידת הפגיעה בהם. לטענתה, כאשר בוחנים את הנזקים שנגרמו, לא די לבחון את המסמך הרפואי שהוצג לגבי סדק בגולגולת התינוק, ויש לראות את הנזקים במבט רחב יותר. ב"כ המאשימה הפנתה להצהרת נפגע עבירה, אמו של התינוק, שם פורט כי התינוק נזקק להשגחה צמודה תוך הגבלות על פעולות אותן יכול לבצע, אשר גרמו לעיכוב התפתחותי. האם תיארה בהצהרתה את הפגיעה הקשה שלה באמון בבני אדם, חרדות מהן סבלה ואף נזקקה לטיפול.

ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמת 1 הייתה מודעת לפסול במעשיה ולצורך בבדיקה רפואית מעמיקה ומיידית של הנזק שנגרם. מדובר בהחלטה מודעת של הנאשמות 1 ו-2 שלא לדווח להורים על אשר אירע. ב"כ המאשימה התייחסה לחלקה של הנאשמת 2 בביצוע העבירה, אשר להשקפתה גדול מחלקה של הנאשמת 1, נוכח פניותיה של הנאשמת 1 אל הנאשמת 2 בבקשה כי תספר להורים את אשר אירע. חומרת המקרה נובעת אף מגילו הצעיר של התינוק שלא ידע לדבר ולא יכול היה לספר את שאירע. אי הדיווח להורים שלל את יכולתם להפעיל שיקול דעת בטיפול בבנם.

אשר לבקשת נאשמת 2 להימנע מהרשעה, ציינה ב"כ המאשימה כי לא מדובר באחד מאותם מקרים חריגים בהם בית המשפט ימנע מהרשעה. עוד טענה כי אין המדובר בעבירה הסובלת אי הרשעה, בין היתר בשל חשיבות הצורך של מעסיק עתידי ושל הורים לדעת אודות ההרשעה, וכן הוסיפה שלא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשמת. בהתחשב בכך שהנאשמת 2 עבדה בגן ילדים לאחר שאירע אירוע נשוא כתב האישום, אין כל אינדיקציה כי לא תוכל להמשיך לעבוד בגני ילדים.

לאור האמור לעיל, עתרה ב"כ המאשימה למתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ופיצוי לבין עונש מאסר בפועל למשך 9 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי ופיצוי. את הנאשמות 1 ו-2, ביקשה ב"כ המאשימה למקם באמצע המתחם ולגזור עליהן מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי.

4. ב"כ הנאשמת 1 טענה כי הנאשמת 1 היא אישה נורמטיבית שעבדה כל חייה עם ילדים, אוהבת ילדים ומדובר באירוע שקרה בשגגה. עוד ציינה כי אירוע מסוג זה עלול לקרות לכל אחד, והחומרה באירוע הספציפי היא חוסר הדיווח להורים ולא החבלה עצמה. הנאשמת 1 קיבלה אחריות על האירוע, סיפרה מיד לצוות הפעוטון את שאירע, דאגה לתינוק והפצירה לא פעם בנאשמות 2 ו-3 לדווח להורים. הנאשמת 1 היתה עולה חדשה מצרפת בעת האירוע, לא שלטה בשפה העברית, עבדה חודשים ספורים בלבד בפעוטון ולא ידעה כיצד הדברים מתנהלים בארץ. ב"כ הנאשמת 1 הוסיפה כי נאמר לה שמצבו של התינוק בסדר וששוחחו דיברו עם אמו ודודתו, באופן בו לא ידעה במשך ימים שלא דווח להם. ב"כ הנאשמת 1 סברה כי אין לתת משקל גבוה להצהרת נפגע העבירה מאחר ולא הוצג מסמך המאמת את הנטען בה.

ב"כ נאשמת 1 טענה כי רוב המקרים הדומים מסתיימים בהסדר מותנה וצירפה פסיקה על מנת לבסס עמדתה. לאור האמור לעיל, עתרה ב"כ נאשמת 1 לעונש של מאסר על תנאי לצד פיצוי, תוך התחשבות במצבה הכלכלי ובכך שלא הוכח נזק מתמשך לתינוק או שחוסר הדיווח גרם להחמרה במצבו.

ב"כ הנאשמת 2 טען כי הנאשמת 2 הודתה במיוחס לה וחסכה בזמן שיפוטי. לטענתו, מאז האירוע נשוא כתב האישום, הנאשמת 2 חשה אשמה תוך שמבינה את משמעות מעשיה. כפי שצוין במסגרת תסקיר שירות המבחן, טען ב"כ



הנאשמת 2 כי הנאשמת פעלה מתוך חשש מתגובת ההורים, הימנעות והדחקה, ומאז ערכה התבוננות פנימית הבינה את הפסול במעשיה וחשה אמפתיה כלפי התינוק והוריו. עוד טען כי על אף שהנאשמת 2 היא לא זו שמידה נפל התינוק, הבינה כי היה עליה לדווח להורים. ב"כ הנאשמת 2 הדגיש בטיעונו כי לצד האינטרס הציבורי יש לשקול את אינטרס השיקום של הנאשמת, יש לתת משקל לחלופ הזמן מביצוע העבירה, להיעדר עבר פלילי, וכן לעובדה כי לא נפתחו כנגדה כל תיקים חדשים. משקל נוסף ביקש לתת לפיצוי ששילמה הנאשמת 2 להורי התינוק, כחלק מהסכמות הצדדים בהליך זה, על סך של 20,000 ₪.

לפיכך, עתר ב"כ הנאשמת 2 לאי הרשעתה נוכח רצונה להשתלב במסגרת חינוכית לגיל הרך, וביקש לאמץ את המלצותיו של שירות המבחן. ב"כ הנאשמת 2 צירף פסיקה על מנת לבסס את עמדתו.

הנאשמת 1 בחרה שלא להוסיף דבר.

הנאשמת 2 הביעה צער על האירוע. לטענה, לקחה את האשמה על עצמה באופן יומיומי וקיבלה את עונשה. הנאשמת ביקשה לאפשר לה להמשיך לגדל את חמשת ילדיה ולשים את האירוע מאחוריה.

דין והכרעה

אי הרשעה - הנאשמת 2

5. בחינת סוגית הימנעות מהרשעה פלילית, קודמת לבחינת העונש ההולם בהתאם למסלול שהתווה תיקון 113 לחוק העונשין (רע"פ 2327/19 **גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל** (19.5.2019)). לפיכך, אדון תחילה בשאלה האם מדובר במקרה חריג בו יש להורות על סיום ההליך ללא הרשעה.

סדר הדין מחייב את הרשעת מי שנמצא כי ביצע עבירה פלילית. סטיה מכלל זה והימנעות מהרשעה, תעשה בצמצום ובמשורה, כ"**חריג שבחריגים**", אך "**במקרים יוצאי דופן**" (ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.2013)).

כפי שטענו הצדדים, יש לבחון את הסוגיה בהתאם להלכה שנקבעה במסגרת ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (1997)) (להלן: "**הלכת כתב**"). בית המשפט העליון שב וקבע, כי נדרשים שני תנאים מצטברים לבחינת הימנעות מהרשעה, כפי שנקבע בהלכה זו: סוג עבירה המאפשר לוותר על ההרשעה, וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם בעצם הרשעתו. הליך זה יוחד למקרים חריגים, בהם קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה (רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל**, (1.1.2013) והאסמכתאות שם). בנוסף, נקבע כי על הנאשם לבסס בראיות את טענתו לפגיעה חמורה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, וכי אין די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי (רע"פ 1240/19 **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל**, (24.03.19) (להלן: "**ענין בר לוי**"); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל**, (10.06.2014)).

6. עיון בטיעוני ב"כ הנאשמת 2 מעלה כי לא הוצגה כל ראיה לפיה הרשעה עלולה לחבל בעיסוקה בעתיד בתחום חינוך הגיל הרך. כל שהוצג הוא כי זוהי טענת הנאשמת 2 בפני שירות המבחן. על מנת להוכיח תנאי מתחייב זה לשם בחינת סוגית אי הרשעת הנאשמת 2, היה עליה לבסס את דבריה בראיות (ראו ענין בר לוי, פסקה 8 והפסיקה



המפורטת שם). יתרה מכך: הנאשמת 2, אף מסרה בשירות המבחן כי עבדה בגן ילדים מספר חודשים לאחר שהוגש כתב האישום כנגדה. למעשה, די בכך שלא הוכח פגיעה חמורה בשיקום הנאשמת 2 על מנת לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה.

בבחינת למעשה מהצורך, אציין כי אף סוג העבירה בנסיבותיה מעורר קושי משמעותי בסיום ההליך ללא הרשעת הנאשמת 2. אמנם, מדובר בעבירת עוון אולם אין בכך כדי להעיד על חומרת העבירה במקרה הנדון העוסק בשילוב החלופות של הפרת חובה על ידי אחראי לחסר ישע מחמת גילו. יש עוד לתת משקל לכך שמדובר בתינוק בן כשנה, אשר הנזק הפוטנציאלי בשל חוסר הדיווח המודע להוריו על הפגיעה בראשו, במשך מספר ימים, הוא ברף חומרה גבוה. ספק רב בעיני אם מדובר בעבירה שמידת חומרתה מאפשרת לוותר על שיקולי ענישה אחרים, ובראשם האינטרס הציבורי הבסיסי של ביטחון בעת הפקדת פעוטות חסרי ישע בידיהם של אחראים, בראש ובראשונה, על שלמות גופם וחייהם. גם אם לא ניתן לשלול לחלוטין כי בנסיבות מסוימות ניתן יהיה לעמוד בתנאי זה לשם בחינת סיום הליך פלילי ללא הרשעה, הרי שאין זה המקרה בהתחשב במפורט לעיל.

לפיכך, הבקשה לביטול הרשעת הנאשמת 2 נדחית.

מתחם הענישה

7. האירוע בו הורשעו הנאשמות מבסס פגיעה בערך היסודי של זכות פעוט חסר ישע לשלמות גופו ולביטחונו. הנאשמות, אשר שימשו כמבוגר האחראי על אותו פעוט חסר ישע, הפרו ברגל גסה את החובה המוטלת עליהן בחוק. חובה זו, אותה קיבלו עליהן הנאשמות 1 ו-2 מכח תפקידן בגן, אף אינה דורשת את הוראת החוק. מדובר בחובה בסיסית, מוסרית וחברתית, לשמור ולהגן על חסרי הישע בחברה ובהם פעוטות חסרי יכולת להביע את עצמם ואת מצוקתם (ראו לענין זה את עדותה של הנאשמת 1 בעמ' 50 ש- 23-26 לפרוט'). במשך שלושה ימים נמנעו הנאשמות 1 ו-2 מלדווח להורי התינוק על כך שנחבל בראשו כתוצאה מנפילתו משידה בגן, ועשו כן רק לאחר בירור אמו של התינוק בעת שנבדק בבית חולים לאור נפילות שגילתה בראשו. חלקה של הנאשמת 1 בתחילתו של האירוע רב ומשמעותי מזה של הנאשמת 2, כאשר האירוע התרחש בשל רשלנותה מלשהגיה על התינוק באופן שאיפשר את נפילתו. כפי שעלה בהכרעת הדין, הנאשמת 1 ציינה כי הנאשם נפל מגובה "על הראש" וכי מדובר ב"מכה חזקה" (סעיף 4(א)). להכרעת הדין. הנאשמות הפרו את חובתן בכך שלא דאגו שהתינוק יבדק בדיקה רפואית, בין אם בדרך של פינוי לבית חולים ובין אם בדרך של דיווח מיידי להוריו. ניתן ללמוד על מידת הפגיעה בערך שלומו של התינוק מתוצאת הפגיעה בו, בדמות החבלה בגולגולת, וכן מפוטנציאל הנזק שעלול היה להגיע לכדי תוצאות טרגיות ובלתי הפיכות (די לדמיין את תוצאותיו של דימום תוך גולגולת). לצד חלקה המוגבר של הנאשמת 1 בתחילתו של האירוע, יש להתייחס לנסיבות שהוכחו במהלך ניהול ההוכחות ומשפיעות על המשקל שיש לתת למידת חומרת הפרת החובה על ידי כל אחת מהנאשמות בהתאם לנסיבות. כפי שפורט בהכרעת הדין בהרחבה, הנאשמת 1 דיווחה באופן מיידי על נפילת התינוק לנאשמת 2, ששימשה כבעלים של הפעוטון ומעסיקתה של הנאשמת 1. בהמשך, בסמוך לנפילה ובמספר הזדמנויות, התריעה הנאשמת 1 בפני הנאשמת 2 בדבר חומרת הנפילה המחייבת דיווח להורי התינוק (סעיף 6 לעובדות כתב האישום, סעיפים 11-12 להכרעת הדין המפרטים את פניות הנאשמת 1 אל הנאשמת 2). הנאשמת 1 הפרה את חובתה שכן על אף ידיעתה כי הנאשמת 2 לא דאגה לבדיקת התינוק בדרך כלשהי, לרבות חוסר דיווח להוריו, נמנעה מלפעול בדרך שונה מפניות חוזרות ונשנות אל הנאשמת 2. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבות הרקע בעת מתן משקל לעוצמת הפרת החובה: אני מוצא כי יש להתחשב לגבי הנאשמת 1 בכך שמדובר בעולה חדשה לישראל במועד הרלוונטי, אשר הועסקה בפעוטון על ידי הנאשמת 2 והיתה תלויה בה



במובן זה. בנוסף, יש לתת משקל למספר פניותיה אל הנאשמת 2 על מנת שתעדכן את הורי התינוק מתוקף תפקידה כבעלי הפעוטון אשר הקשר העיקרי עם הורי התינוקות בו נעשה באמצעותה. כאמור, אין בכך די על מנת לפטור את הנאשמת 1 מאחריות להפרת חובתה, אולם יש לראות בכך נסיבות מקלות.

לעומתה, חלקה של הנאשמת 2 בהפרת החובה הוא מרכזי, משמעותי יותר והפרת החובה בוטה יותר. כמפורט בעובדות כתב האישום בו הודתה, הנאשמת 2 שוחחה במספר הזדמנויות שונות עם אמו של התינוק ועם קרובת משפחתו אשר אספה אותו מהפעוטון לאחר הנפילה, ונמנעה מלדווח להן על נפילת הפעוט וחבלתו בראשו. הנאשמת 2 נמנעה מלדווח לאמו של התינוק על החבלה, אף כשהאם יזמה עימה מספר שיחות טלפון בימים שונים במהלך דרשה לדעת האם בנה נחבל בראשו בגן, זאת לאחר שגילתה נפחות בראשו (עמ' 20-21 לפרוט'). אף בשיחת טלפון אותה יזמה אמו של התינוק בעת שהובהל לבית החולים לאחר בדיקה ראשונית על ידי רופאה, אשר איבחנה כי החבלה כתוצאה מנפילה מגובה, עדיין נמנעה הנאשמת 2 מלדווח לאמו של התינוק על דבר האירוע (עמ' 21 לפרוט'). הנאשמת 2 פעלה כך על אף שידעה, כמו גם הנאשמת 1, כי היעדר דיווח להורי התינוק עלול למנוע ממנו טיפול רפואי לו הוא זקוק, זאת באופן העלול לסכן את בריאותו ולהחמיר את מידת הפגיעה. נתון נוסף המדגיש את חלקה המרכזי בהפרת החובה, הוא ידיעתה של הנאשמת 2 את מידת התלות של הנאשמת 1 בה, לאור יחסי המרות ביניהן וכן התקופה הקצרה ביותר בה הועסקה הנאשמת 1 בפעוטון. יש לראות את הקושי הנובע ממערכת יחסים זו לנוכח הפצרותיה של הנאשמת 1 בנאשמת 2 כי תדווח להורי התינוק (סעיפים 11-13 להכרעת הדין והראיות המפורטות בהם).

8. בחינת מדיניות הענישה מעלה כי לצד מקרים שהסתיימו בהליך הסדר מותנה בגין אחת העבירות - חבלה ברשלנות או הפרת חובה על ידי אחראי (ראו סנ' 1/1, והתייחסות בסעיף 17 להכרעת הדין), מקרים אחרים שדנו בטיפול בפעוטות תוך הפרת חובה ועבירה נוספת הסתיימו במאסר מותנה ושל"צ (דוגמת ת"פ 4770-03-11 **מדינת ישראל נ' נימוי** (16.1.2012), אשר עסק בהפרת חובה על ידי אחראי וחבלה ברשלנות) ואף במאסר בעבודות שרות (ת"פ 10554-08-12 **מדינת ישראל נ' מדלסי** (6.7.2015), אשר עסק בהפרת חובה על ידי אחראי, השראת ילד בלא השגחה וסכנה לילדים). כל אחד מהמקרים שהסתיימו בהסדר מותנה וכן המקרים שהסתיימו בגזר דין, התאפיין בנסיבותיו המיוחדות של אופי הפרת החובה, מידתה וחומרתה, כמו גם אופי הרשלנות שהביאה לחבלה.

9. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, תוך דגש על נסיבות המקרה ביחס לכל אחת מהנאשמות, אני מוצא כי יש לקבוע מתחם ענישה זהה לגבי שתיהן, מתחם המתחשב לגבי הנאשמת 1 בשתי העבירות בהן הורשעה ובחומרת הפרת חובת הדיווח ביחס לנאשמת 2. לאור האמור לעיל אני קובע כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, כל זאת לצד פיצוי.

העונש המתאים

10. הנאשמת 1, בת 44 ללא עבר פלילי, קיבלה אחריות על נפילתו של התינוק בזמן שהיה תחת השגחתה, הודתה ברשלנות שהובילה לכך אך כפרה בחובתה לדווח להוריו את שאירע. אופן שמיעת הליך הראיות מצביע על כך שהדגש בו ניתן להיבט המשפטי על ידי ב"כ הנאשמת 1. כפי שנלמד מפיה, מאז האירוע לא עבדה בתחום הטיפול בפעוטות ועוסקת בתחום תחזוקת דירות.

הנאשמת 2, בת 31 ללא עבר פלילי, אם לחמישה ילדים, קיבלה אחריות על מעשיה, הודתה במיוחס לה והביעה חרטה.



יש לציין לחיוב את התרשמות שירות המבחן מהבנתה העמוקה והאמיתית של הנאשמת 2 את חומרת המקרה והסיכון הרב שנשקף לתינוק, את חרטה הכנה, את כאבה ואת האמפטיה שחשה כלפי התינוק ומשפחתו. ניתן עוד להפנות לעובדה שהנאשמת 2 הפקידה סך של 20,000 ₪ לשם פיצוי התינוק והוריו.

למרבה הצער, בתקופה האחרונה נחשפו מקרים רבים של התנהלות עבריינית, לא פעם קשה במיוחד, במסגרות הגיל הרך. מסגרות אלה של פעוטונים ובהם ילדים מתחת לגיל 3, אינן זוכות לפיקוח ולהשגחה במידה הנדרשת (ראו פירוט בסעיף 8 להכרעת הדין). לפיכך, אני מוצא כי יש לתת משקל מסוים בעונש שיוטל לצורך בהרתעת הרבים, זאת באופן מידתי שייקח בחשבון את הנתונים המשמעותיים שיש לזקוף לזכות הנאשמות שלפני.

מכלול נתונים אלה מציבים את עניין של הנאשמות בחלקו הנמוך של מתחם הענישה, גם אם לא בתחתיתו, כאשר לצד ענישה הרתעתית יש להטיל גם ענישה ממשית.

לענין הפיצוי, יש להתחשב בשוני בין חומרת עבירת הפרת החובה על ידי כל אחת מהנאשמות, עבירה בעלת משקל בעת קביעת גובה הפיצוי.

לפיכך החלטתי להטיל על הנאשמות את העונשים הבאים:

נאשמת 1:

- א. צו של"צ בהיקף של 250 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן. מובהר לנאשמת כי הפרת צו השל"צ עלולה להביא להפקעתו ולגזירת עונש חילופי.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא תעבור עבירה בה הורשעה.
- ג. פיצוי על סך 10,000 ש"ח למתלונן. בהתחשב במצבה הכלכלי של הנאשמת, הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים החל מיום 1.11.20 ומידי חודש בחודשו.

נאשמת 2:

- א. צו של"צ בהיקף של 250 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן. מובהר לנאשמת כי הפרת צו השל"צ עלולה להביא להפקעתו ולגזירת עונש חילופי.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא תעבור עבירה בה הורשעה.
- ג. פיצוי על סך 20,000 ש"ח למתלונן. בהתאם להודעת הצדדים, הפיצוי כבר הופקד בקופת בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תודיע לשירות המבחן.



ניתנה היום, כ' אלול תש"פ, 9 ספטמבר 2020, במעמד
הצדדים.